

stenci a nemohou proto dosíci úvěru na nezbytně nutnou nápravu škod, způsobených těmito živelnými pohromami,

2. až do úhrnné výše 25,000.000 Kč za splacení peněz, které opatří si peněžní ústavy uvedené v § 1, odst. 1. nebo pro ně jejich ústředí na poskytování zápůjček podle tohoto zákona u veřejnoprávních peněžních a sociálně-pojišťovacích ústavů.

(2) Úroková míra zápůjček poskytovaných postiženým z peněz opatřených na základě státní záruky nesmí přesahovati úrokovou míru těchto peněz o více než $\frac{1}{2}\%$, v zemi Slovenské a Podkarpatoruské o více než 1%.

(3) Zápůjčky, resp. závazky takto zaručené mají sirotčí jistotu a převzetí záruky, jde-li o zápůjčky hypotekární, poznamená se v pozemkové knize při zaručené zápůjčce.

§ 3.

Z úhrnu zápůjček (§ 1, odst. 2.) a státní záruky (§ 2) určí se dohodou ministrů zemědělství, vnitra, průmyslu, obchodu a živností a financí část, připadající jednak na zmírnění škod na majetku zemědělském (lesním), jednak na zmírnění škod ostatních se zřetelem na rozsah škod a hospodářské poměry poškozených.

§ 4.

Právní listiny, vysvědčení, podání, protokoly, přílohy, úřední výkony a vyhotovení, jež týkají se zápůjček a pomoci podle tohoto zákona zejména též týkají zajištění nebo zaručení poskytnutých zápůjček, jsou, když se jich nepoužije k jinému účelu, osvobozeny od kolků a poplatků.

§ 5.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedou jej ministři zemědělství, vnitra a průmyslu, obchodu a živností v dohodě s ministrem financí.

T. G. Masaryk v. r.

Bechyně v. r.

Bradáč v. r.

Dr. Slávik v. r.

Dr. Trapl v. r.

za ministra Dr. Matouška.

123.

Zákon ze dne 16. července 1931

o státním vězení.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

(1) Ukládá-li soud trest na svobodě za trestný čin, který podle své povahy a podle okolností, za nichž byl spáchán, svědčí o snaze pachatele vykonati vliv na uspořádání věcí veřejných nebo sociálních, a který způsobem svého provedení, užitými prostředky nebo zaviněnými následky není zvláště zavržitelný a nebyl spáchán z pohnutky nízké nebo nečestné,

1. uloží na místě trestu těžkého žaláře, káznice nebo žaláře trest státního vězení,

2. a ukládá-li trest tuhého vězení, vězení neb uzamčení, vysloví zároveň, že tento trest má býti vykonán podle předpisů o výkonu trestu státního vězení (§ 5).

(2) Ustanovení odst. 1. platí též, ukládá-li soud v případech tam uvedených náhradní trest na svobodě za nedobytný trest peněžítý.

(3) Za zvláště zavržitelné ve smyslu odst. 1. budtež vždy pokládány zejména tyto zločiny: vojenská zrada, svádění, pomáhání, podněcování k vojenskému zločinu nebo nadřžování vojenskému zločinu, podněcování k hromadnému páchání přečinu podle §§ 47 až 51 branného zákona, nedovolené najímání vojska, padělání peněz a cenných papírů, vražda, zabítí a zločiny, jimiž byl někdo těžce poškozen na těle nebo jimiž byla způsobena značná škoda na veřejném nebo soukromém majetku, jakož i pokus uvedených zločinů.

§ 2.

(1) Ustanovení § 1 platí také, jsou-li aspoň u jednoho ze sbíhajících se trestných činů splněny podmínky uvedené v § 1, odst. 1., a ostatní s ním se sbíhající trestné činy jsou toliko přestupky nebo přečiny nepatrného významu a nespočívající na nízké nebo nečestné pohnutce. Nejsou-li ostatní sbíhající se trestné činy takové povahy, uloží se trest podle obecných ustanovení, avšak soud může, přihlížeje k povaze sbíhajících se trestných činů, vysloviti, že určitá část trestu má býti vykonána podle předpisů o výkonu trestu státního vězení (§ 5).

(2) Týmiž zásadami třeba se řídit při ukládání trestu za trestný čin, kterým bylo poru-

šeno několik trestních zákonů, a při ukládání úhrnného nebo sjednoceného trestu podle §§ 517 a 518 býv. uh. trestního řádu.

(3) Má-li býti na odsouzeném vykonán vedle trestu státního vězení trest na svobodě jiného druhu, vykoná se trest státního vězení naposlědy. To platí obdobně také, má-li býti podle předpisů o výkonu trestu státního vězení vykonána toliko část trestu.

§ 3.

Má-li býti jiný trest na svobodě než trest těžkého žaláře, káznice, žaláře, tuhého vězení, vězení neb uzamčení vykonán podle předpisů o výkonu některého trestu tohoto druhu, rozhodne na žádost odsouzeného neb osoby, oprávněné podávati v jeho prospěch opravné prostředky, soud, který vynesl rozsudek v první stolici, řídě se zásadami uvedenými v §§ 1 a 2, zda má býti trest zcela nebo z části vykonán podle předpisů o výkonu trestu státního vězení (§ 5).

§ 4.

(1) Trest státního vězení a trest na svobodě, který má býti vykonán podle předpisů o výkonu trestu státního vězení (§ 1, odst. 1., § 2, odst. 1., § 3), může soud v rozsudku zostržiti toliko samovazbou nebo vypověděním, a to jen tehdy a do té míry, pokud to trestní zákon u onoho druhu trestu, který byl uložen nebo na jehož místě byl trest státního vězení uložen, dovoluje nebo nařizuje.

(2) Zatímná vazba (zatímné zadržení) a vyšetřovací vazba, kterou vytrpěl odsouzený před prohlášením i po prohlášení rozsudku první stolice pro trestný čin, za který byl uložen trest státního vězení nebo jiný trest na svobodě, který má býti vykonán podle předpisů o výkonu trestu státního vězení, budiž započtena vždy celá do trestu.

(3) Pokud při odsouzení pro trestný čin, za který byl uložen trest státního vězení nebo trest na svobodě, který má býti vykonán podle předpisů o výkonu trestu státního vězení, podle platných zákonů nastane nebo bude soudem vyslovena ztráta vyznamenání, řádů a čestných odznaků, veřejných služeb, hodností a funkcí, akademických hodností a povolání, pro něž je taková hodnost podmínkou, ztráta odpočívacích a zaopatřovacích požitků, platů z milosti i veškerých jiných platů z peněz veřejných, ztráta jiných práv a oprávnění, ztráta způsobilosti k nabytí a opětnému nabytí uvedených práv a oprávnění, jakož i ztráta

práva voliti a volen nebo povolán býti k veřejné funkci nebo hlasovati ve věcech veřejných, pomíjí nezpůsobilost k nabytí neb opětnému nabytí těchto práv a oprávnění dnem, kdy trest byl vykonán nebo prominut nebo jeho výkon byl promlčen.

(4) Závísí-li užití jiných zákonných ustanovení na druhu trestu na svobodě, rozhoduje druh trestu, který na čin stanoví obecné zákony trestní.

§ 5.

(1) Trest státního vězení vykonává se v trestnici nebo věznici krajského soudu, a to podle možnosti onoho soudu, v jehož obvodě odsouzený bydlí.

(2) Vězňům, na nichž se vykonává trest státního vězení, náležejí za výkonu trestu tyto výhody:

a) buďtež umístění vždy odděleně od ostatních vězňů, a žádají-li o to, ubytování podle možnosti jednotlivě;

b) mohou užívati vlastního oděvu, prádla a obuvi i ložního zařízení;

c) nesmějí býti k práci nuceni, smějí se však podle vlastní volby zaměstnávatí přiměřenou prací, nezávadnou s hlediska vězeňské kázně;

d) jsou zproštěni povinnosti uklízetí vězeňské místnosti;

e) mohou si opatřovati prostřednictvím správy ústavu jednoduchou stravu na místě vězeňské stravy;

f) smějí pobýti čtyři hodiny denně na volném vzduchu a konati při tom tělesné cviky;

g) mohou si opatřovati a čísti knihy a časopisy a používatí psacích potřeb;

h) smějí kouřiti a přijímati návštěvy, pokud se to nepřičí zvláštním předpisům, které o tom budou vydány.

(3) Jako kárný trest mohou býti osobám, na nichž se vykonává trest státního vězení, uloženy toliko důtka, půst, odloučení od ostatních vězňů a odnětí některých výhod, s výjimkou těch, které jsou uvedeny v odst. 2. pod písm. a) až c).

§ 6.

(1) V řízení před soudy porotními rozhodne o tom, jsou-li tu podmínky uvedené v § 1, odst. 1., porotní soudní sbor.

(2) Výroku, jímž soud uložil na místě trestu těžkého žaláře, káznice nebo žaláře trest státního vězení, nebo jímž vyslovil, že jiný trest na svobodě má se celý nebo z části vykonati podle předpisů o výkonu trestu státního vězení (§ 1, odst. 1., § 2, odst. 1., § 3), jakož i tomu, že soud tak neučinil, lze odporovati týmiž opravnými prostředky jako výroku o trestu.

§ 7.

(1) Na osoby podrobené pravomoci vojenských soudů lze užití ustanovení tohoto zákona jen, pokud jde o osoby občanské podrobené jejich pravomoci podle § 14 vojenského trestního řádu.

(2) Tresty uložené občanským osobám, podrobeným pravomoci vojenských soudů podle § 14 vojenského trestního řádu, buďtež vykonávány vždy v trestnicích (věznicích) občanských.

§ 8.

(1) Podle předpisů o výkonu trestu státního vězení, avšak bez uložení zstřžení, buďtež vykonávány tyto tresty uložené před účinností tohoto zákona:

a) tresty státního vězení,

b) tresty na svobodě, které byly vykonávány podle dosud platných předpisů o výkonu trestu na politických provinilcích,

(2) Přesahuje-li v jiných případech, než které jsou uvedeny v odst. 1., trest na svobodě uložený před účinností tohoto zákona nebo jeho zbytek tři měsíce, rozhodne soud, který vynesl rozsudek v první stolici, řídit se ustanoveními §§ 1 a 2, na žádost odsouzeného nebo osoby oprávněné podávati v jeho prospěch opravné prostředky, má-li býti trest zcela nebo z části vykonán podle předpisů o výkonu trestu státního vězení.

(3) Na žádost odsouzeného rozhodne soud, který vynesl rozsudek v první stolici, řídit se ustanoveními §§ 1, 2 a 4, odst. 3., zdali pomínila nezpůsobilost k nabytí neb opětnému nabytí práv a oprávnění tam uvedených, která nastala při odsouzení pro trestný čin, u něhož jsou splněny podmínky uvedené v § 1, odst. 1., podle rozsudku vynesného před účinností tohoto zákona. Jsou-li však ustanovení § 6, odst. 2. zákona ze dne 15. listopadu 1867, č. 131 ř. z., kterým se mění některá ustanovení trestního zákona a jiná nařízení s ním spojená, o tom, kdy pomíjí nezpůsobilost nabytí urči-

tých předností a práv, odsouzenému příznivější, sluší užití jich.

(4) Výhody, které se při zahlazení odsouzení podle zákona ze dne 14. června 1928, č. 111 Sb. z. a n., přiznávají pro odsouzení jen za trestný čin spáchaný výlučně z politické pohnutky, nejsou tímto zákonem, pokud jde o rozsudky vynesené před jeho účinností, dotčeny.

(5) Na usnesení soudu podle odst. 2. a 3. lze si stěžovati do tří dnů. O stížnosti rozhodne s konečnou platností soud vyšší stolice.

§ 9.

(1) Zrušuje se § 20, odst. 1., č. 3 a odst. 3., § 23, § 35 a § 101, odst. 3. trestního zákona čl. V/1878, § 6, odst. 2. zák. č. 131/1867 ř. z., § 2, č. 8 a § 3, č. 8 zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 284 Sb. z. a n., jímž se stanoví poměr trestů v území různého práva, a veškeré jiné předpisy o výkonu trestu státního vězení neb o výkonu trestu na politických provinilcích.

(2) Pokud bývalé uherské trestní zákony ukládají na určité trestné činy trest státního vězení, mění se tento druh trestu, není-li trest delší než pět let, v trest vězení, je-li delší než pět let, avšak nejvýše deset let, v trest žaláře, a je-li přes deset let, v trest káznice. Státním vězením v § 120, odst. 1., č. 2 zák. čl. V/1878 rozumí se státní vězení uložené podle tohoto zákona.

(3) V § 2, odst. 1., písm. a) zák. č. 111/1928 Sb. z. a n., nahrazují se slova „jen za čin trestný spáchaný výlučně z politické pohnutky“ slovy „jen za takový trestný čin, za který byl uložen trest státního vězení nebo trest na svobodě, který se má vykonati podle předpisů o výkonu trestu státního vězení“.

§ 10.

Tento zákon nabude účinnosti osmého dne po vyhlášení a provedou jej ministři spravedlnosti a národní obrany.

T. G. Masaryk v. r.

Bechyně v. r.

Dr. Dérer v. r.

za ministra Dr. Meisnera.

Dr. Slávik v. r.

za ministra Dr. Viškovského.